

Dne 13. maja 1897 je prejela ob vznožju skale Lavernock krst iznajdba, ki je zajela nekaj deset let za tem celotni svet.

S tem je bil položen temelj. Sledila so nadaljnja trudapolna dela, ki so bila spremljana od uspehov ter neuspehov.

Nadaljni uspehi in neuspehi.

Junija 1897 je uspelo, da so premostili brezžičnim potom razdaljo 14,5 km od skale Lavernock Point do Brean Down. Antene so tokrat držali zmaji, katere je gnal veter vedno kvišku. Za tem je sledila cela vrsta neuspešnih poskusov.

Marconi ni bil več osamljen. Nadaljevala sta poskuse tudi nemška profesorja Slaby in Braun. Leta 1898 je znašel Braun zaprti krog valovanja in s to napravo je obhajal brezžični brzojav svoj zmagoslavljeni pohod.

Leta 1900 je bila zgrajena v Borkumu nemška oddajna postaja. Leta 1902 je poslal Marconi brezžično brzojavko preko Atlantskega Oceana. Leta 1919 so pričeli po Marconijevem navodilu delati s kratkimi valovi in leta 1924 se je vršil prvi brezžični pogovor med Londonom in Avstralijo.

Zaključek.

Preteklo je 37 let od onega pomenljivega dne, odkar je oznanil mladi Marconi z vzklikom: »Ecco...« novo iznajdbo svetu in s tem se je spremenilo marsikaj. Brezžični brzojav je postal last vseh narodov na svetu. Zemlja obdajajo omrežja valov, ki prodirajo v najbolj oddaljene kraje, v puščavo, na vrhove gor in v pokrajine večnega ledu...

Leta 1909 je prejel Marconi s profesorjem Braunom Nobelovo nagrado. Leta 1918 je postal senator, danes je predsednik italijanske akademije, mož, ki je preobložen s častmi in s premoženjem. Na Marconija se upirajo še danes oči celega sveta. Ko je vprašal Marconija neki Anglež, če je zadovoljen s svojim življenjem, mu je ta odgovoril brez pomisleka: »Da.« — Anglež je še bil nadaljnega mnenja: »Morate pač biti človek brez vsakih želj za bodočnost?« — »Brez želj? Mogoče... Če bi imel eno željo, bi bila ta, da bi lahko doživljal neprestano trenutek ob vznožju skale Lavernock Point na Angleškem, ko so se prikazala prva brezžična znamenja na papirju. Ta dogodek je bil višek veselja v mojem življenju.«

niški postelji meseca februarja obhajala svojo zlato poroko, je bila daleč na okoli znana kot velika dobrotnica ubogih. Njen pogreb, katerega je oskrbel »Mestni pogrebni zavod« iz Maribora, je bil veličasten, kar spričuje, kako priljubljena in spoštovana je bila pokojnica. Ob odprtem grobu se je od rajne gospe poslovilo v lepih besedah g. duhovni svetnik iz Ruš. Pogreba se je poleg drugih udeležilo tudi Ognjegasno društvo iz Bistrice pri Rušah. Tem in vsem obilnim udeležencem bodi za udeležbo pogreba izrečena pristrčna zahvala. Pokojnici pa želimo večni mir in pokoj in večna luč naj ji sveti! Dobrotni Bog pa naj ji milostno poplača, kar je njeno usmiljeno srce dobrega storilo ubogim ljudem!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Dne 8. maja je nam naznanil srednji zvon, da je v pretekli noči Bog poklical k sebi blago ženo in mater štirih malih otrok Karolino Krajnc, rojeno Hinteregger, staro 38 let. Bila je soproga bivšega župana občine Zikarce. Bolehala je več let, začetkom tega leta pa jo je jetika položila na bolniško posteljo, kjer je vdana v voljo božjo trpela hude muke ter večkrat sprejela sv. popotnico. Upala in želela je, da bi še živela za otroke in za moža, a vsegamogočni je odločil drugače. Zadnje njene besede, ki jih je rekla svojem, so bile: »Molite! Molite! Molite!« Pred tremi tedni je povabila prijatelje z Dravskega polja na obisk na dan Kristusovega Vnebohoda; ko so prišli, so jo našli na mrtvaškem odru. Pogreb se je vršil popoldan ob ogromni množici ljudstva. Gotovo nad tisoč jo je spremljalo na zadnji poti. Ni bilo nobeno oko suho, ko so ji pevci doma in na pokopališču zapeli slovo in ko so pogrebeli spustili krsto v jamo. Rajna naj počiva v miru! Možu in otrokom naše sožalje!

Nova vas pri Slov. Bistrici. Tukaj je umrla po daljšem bolehanju na lepem Jerovškovem posestvu Hanika Jerovšek, sestra blagopokojnega ravnatelja Cirilove tiskarne g. dr. Antona Jerovška. Bila je skromna, delavna, skrbna, velika dobrotnica revežev in je bilo njeno življenje posvečeno službi Bogu in Mariji. Nekaj let sta živeli z njeno že rajno sestro skupaj v lepi hiši v Novi vasi, a po smrti sestre se je preselila Hanika na od rajnega monsignora zgrajeni novi dom tik prvotne Jerovškove. Dobra Hanika je imela vsega dovolj,

Sv. Anton na Pohorju. Po odhodu župnika g. Letonje k Sv. Bolienku v Slov. goricah je prevzel dušnopastirsko soupravo upravitelj iz Sv. Primoža na Pohorju, dokler ne nastopi župnijski lasten duhovnik. Shod Sv. Antona se bo tudi letos slovesno obhajal kakor običajno. Predvečer, to je v torek dne 12. junija, je sprejem sešniške procesije in pridiga in večernice. Drugi dan se začnejo sv. maše ob 4. uri. Ob šestih je pridiga in peta sv. maša, ob desetih druga pridiga in velika sv. maša. P. kapucin in več duhovnikov pride že v torek in se bo že ta dan spovedovalo v noč. Na god sv. Antona pride pa še več duhovnikov. Bo-

torej obilo prilike za sprejem sv. zakramentov. Častilci sv. Antona Padovanskega, ki se mu v mnogih prilikah radi priporočujete, pridite tudi za njegov god na sicer strmi pa prijazni grič, da mu v lepi antonski cerkvi priporočite vse svoje dušne in telesne zadeve! Najlepša in sadonosna pa je romarska pobožnost, ako je združena s sv. spovedjo in s sv. obhajilom.

Limbuš pri Mariboru. Dne 2. maja t. l. smo spremljali k zadnjemu počitku na limbuško pokopališče blago gospo Elizabeto Schigert, soprogo g. Henrika Schigert, oskrbnika posestev na Jančevem vrhu pri Limbušu, ki so last g. grofa dr. Merana, ki je po večletnem hudem trpljenju, kljub obilni in vsestranski zdravniški pomoči v starosti 76 let v Vrhovem dolu pri Limbušu za vedno zatisnila trudne oči. Pokojna gospa, ki je letos na tistem v bo-

vago s tako močjo preko glave, da ga je oropal udarec pri priči zavesti in je omahnil po tleh.

Že je bilo celo taborišče na nogah. Konjuhi so kresali plamenice, da bi razmotali, zakaj toliko neobičajnega nočnega hrupa. Pri svitu bakelj so zadeli na prvega tovariša, ki je bil zaboden v vrat in niti hropel ni več. Drugi Kruc, ležeč stegnjen vznak kakor snop, je grebel s prsti po snegu in stresal v zadnjih utripih noge — Nož mu je tičal v prsih! Tretji Kruc Šandor, ki je potipal z vago na smrt grizečega psa, je stal ob onesveženem plenu in ga obračal sem ter tja. Toliko se je že bil razpukšal, da je bil siguren, da gre za čedno oblečenega voluna ali begunca iz jeruzalemskega tabora. Svit plamenic je privabil iz grl vseh kosmato zanemarjenih hlapcev glasno začudenje. Na tleh ob hrastovem deblu je ležal z obrazom navzgor, zaprtih oči in grgrajočega dihanja ne kak orjaški mustačar — nežen mladenič, ki je sfrčal pred kratkem iz materinega naročja. Kljub uprizorjenemu pokolju je presunilo surovine usmiljenje do jedva godne mladosti, ki se je povzpela do tolike hrabrosti ter smelosti.

Dva sta pograbila nezvestnega, drugi so svetili

in šli so iz gozda ven, po grabi ter navkreber v drugo šumo, kjer je taboril pod gričem poveljnik s starešinami.

Je bilo precej govorjenja sem ter tja. Slednjič si je ogledal Godrnja sam z vago zajetega špijona in zapovedal, naj ga preiščejo natanko od pet do glave.

»Ali gre za oznanilca bližajoče se pomoči ali za poslanca po pomoč?« je menil Oberkruc, »nekaj bo imel gotovo pri sebi. Če ne bo imel ničesar v žepih, naj mu razrežejo obleko na drobne kose. Pisanje bo kje ušito. Takle negodnik se ne bo klatil okrog brez pismenega povelja ali prošnje.«

Stari Godrnja je imel prav. Izrezali so iz jopiča pismo. Po prečitaniu je bil postarani tolovaj vesel, da se je zavrtel na peti; tleskal je z rokami in govoril smeje: »Imam ga, pasjega sina! Sama mi ga je poslala v past, da se osvetim najprej njeni krvi in potem šele njen samil.«

»Hej, tovariši,« je vpil poveljnik, »polivajte dečka z mrzlo vodo, da se zave do jutra! Nam bo izblebetal še marsikaj zanimivega, kako in kaj se godi onim tamle na hribu!«

prejel veliki knez pred 50 leti od častnikov svojega polka. Meč je povsem zlat in je zelo razkošno okrašen z dijamanti, rubini ter safiri. Ob izbruhu boljševiške revolucije so prenesli ruski begunci dragocenosti v Ameriko. Njegov zadnji lastnik je zašel v veliko pomanjkanje in radi tega je zastavil meč v njujorški mestni zastavljalnici. Zlate sablje se drži naslednja vera: Ko so predajali oficirji meč knezu, se je pojavil med njimi naenkrat berač, ki je izrekel prerokbo, če bo prešel meč v roke tujega naroda, bo prizadjan majki Rusiji smrtini sunek!

(Dalje sledi.)

zdravja se ni veselila in jo je mučila bolehnost, katero je prenašala vdana v božjo voljo, dolga leta. Od vzgledne Jerovškove rodovine v Novi vasi se raduje mladeniškega življenja samo še dobri Hanikin nečak Hanzek, ki služi vojake in kateremu doma gospodari in gospodinji njegova mati vdova. Blagopokojno Haniko so izročili materi zemlji poleg njenega očeta, matere, dveh bratov, ene sestre in enega nečaka na domačem mirotvoru v Slov. Bistrici v soboto dne 19. t. m. ob obilni udeležbi sofaranov, sorodnikov ter znancev. Dobra Hanika, uživaj zasluženi pokoj, nečaku in njegovi materi naše sožalje!

Velika Nedelja. Smrtna nesreča triletnega otroka. V ponedeljek dne 16. maja je utonil triletni otrok Ivan Pfeifer iz Šarinja. Sel je z materjo na delo v gorice. Kmalu se je izgubil izpred oči. Dokaj hitro ga je mati pogrešila. Ker ga ni mogla najti, je naprosila druge, da so ji pri iskanju pomagali. Našli so ga šele popoldne po dolgotrajnem iskanju v neki kadi, ki je bila le deloma napolnjena s prav mehkim apnom, nad katerim je stala voda. Otrok se je tu igral, se prevagal in padel z glavo naprej v ozko kad. Pomagati si ni mogel, ker se ni mogel obrniti. Umrli je na zadušenju v tej apneni vodi. Isti dan je stopila v zakon nečakinja našega g. dekana Micika Horvatova s svojim izvoljencem Ivanom Hanželičem, posestniškim sinom iz Hradeka pri Ormožu. Pri tej priložnosti so darovali veseli gostje za knjižnico prosvetnega društva »Mira« 122.50 Din. Bog jim povrni, mladoporočencema pa želimo mnogo sreče in obilo božjega blagoslova. Katoliško izobraževalno društvo »Mira« je prejelo od veleč. g. dr. Lasterca 50 Din za novoozivotvorjeno knjižnico. Bog plačaj! Druge pa prosimo posnemanja! Za ta dobljeni denar se je nabavilo nekaj novih knjig, ki so že tudi na razpolago v dvorani Društvenega doma.

Pišec. Gotovo si že mislite, g. urednik, da smo vsi pomrli, ker ni nač glasu več od nas. Toda temu ni tako. »Spet kliče nas venčani maj« In smo jo mahili na majniške izlete. Ko pa človek utrujen pride domov, se mu ne ljubi pisati. Pa smo tudi bili razigrane volje na teh šolskih majniških izletih. Naj se mladina le navriska in napoje, saj v starosti se menda ne bo nobenemu več ljubilo ne vriskati in peti, če bodo časi polni griže še dolgo trajali. Sicer pa moramo sporočiti veselo vest, da je na šoli v Pišecah nastavljen za učitelja g. Tominc Milan iz znane Tomincve hiše. Mlademu gospodu, ki je bil že dalje časa med brezposelnimi učitelji, to se pravi le radi učiteljske službe, k nastavitvi iskreno častitamo. Daj Bog, da bi užil med našo mladino dokaj prijetnih in veselih uric ter žel na polju vzgoje obilo uspehov! — Žalostno vest pa še moramo sporočiti vsem, ki poznajo našega draga Fricla in se zanimajo zanj: Ta lumpček se še do danes ni vrnil iz Butal. Čeprav je njegova boljša polovica potočila že na škafe solz in mu vsak dan brzojavlja po jezičnem brzojavu, da bi se ja vrnil, ga ni od nikoder. Toda po ovinkih smo zvedeli, da se mu v Butalah predobro godi, hranijo ga s samimi kolinami, da bi se bolje zredil in jim ne delal stramote. V Butalah živijo namreč samo željni ljudje, da, ko glasujejo pri srenjskih sejah, ne morejo vstajati in tako vedno obvelja predsednikova beseda. Tudi dekleta so haje v Butalah v Fricla do ušes zaljubljena. Pa mu tudi to laska, ker njegova slabša, oziroma boljša polovica je že bolj stara, to se pravi: Abrahama je že videla. Ali kljub vsemu se misli naš Fricl, kakor doznavamo, vrniti iz Butal, samo prej še mora skidati yes gnoj iz butalskih

hlevov. Le pridí, dragi Fricl, kmalu domov! Zidarska sezona se je že začela, pa nimamo izkušenega palirja. Slavoloke za Tvoj sprejem že pripravljamo, kajti tako izobraženega ter izkušenega moža moramo že dostojno sprejeti, da bomo tudi mi deležni učenosti, ki si si jo v Butalah pridobil. Morda bo tudi pri nas treba kedaj gnoj kidati. Torej na veselo svidenjel!

Gori!

Vsak dan gori in milijone Vašega premoženja požira ognjeni Moloh. Kdo Vam pomaga? Le smiselno zavarovanje pri naši domači Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani.

Ne ure ne dneva ne veš!

Morda že jutri izgubijo Tvoji malčki skrbnega očeta, zlato mamico. Kako jih najgotoveje oskrbiš? Le s solidnim zavarovanjem za slučaj smrti ali doživetja pri Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani.

Štotoč

in več razumnih gospodarjev, skrbnih gospodinj in uidevnih ljudi je doslej zaupalo svojo gospodarsko varnost Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani.

Resnično! Prav nikakega pametnega razloga nimaš, da se ji v katerikoli panogi zavarovanja ne bi zaupal tudi ti!

Poslednje vesti.

Politične novice.

NENADNA UVEDBA DIKTATURE NA BOLGARSKEM.

Med političnimi vestmi poročamo o krizi Mušanove vlade. Kralj Boris je ponovno dal Mušanovu nalogo, da naj sestavi on vlado iz strank. Mušanov najbrž ni imel sreče pri sestavljanju vlade in povrh je hotel vodja fašistov Cankov zbrati dne 21. t. m. v Sofiji nad 50.000 svojih pristašev ter proglasiti fašistično diktaturo. Dvor ter vojska sta znala, da je Mušanov v škripah in kaj da namerava Cankov in radi tega sta prehitela fašiste. V noči na 19. maja je razpustil kralj Boris parlament in je sestavil izvenparlamentarno vlado, ki bo vladala brez narodne skupščine in bo imela diktatorski značaj. Vladi načeljuje Kimon Georgijev, rezervni polkovnik in bivši notranji minister v Cankovi vladi. Drugi ministri so zastopniki vojaških krogov in politiki izven strank. Nova vlada ima nalogo, da omili neznosne gospodarske razmere, dvigne finance in da se res spoprijatelji s sosedi na Balkanu. Nova vlada je izdala v omenjenem smislu svoj proglas na narod. Državni prevrat je bil izvršen brez posebnih težkoč s pomočjo vojske, ki je zasedla vse javne urade v prestolici. Beograjski politični krogi so prepričani, da bo nova vlada nadaljevala politiko zbližanja med našo državo in Bolgarijo, kar je tudi iskrena želja vladarjev obeh držav.

Po izvršenem preobratu vladata v Bolgariji popolen red ter mir. Nova vlada bo preuredila državo na stanovski podlagi. Za novo vlado stoji trdno kmetje. Vsa predznamenja kažejo, da se bo novi režim potrudil, da zatre ter iztrebi organizacijo makedonstvujočih.

Narodni socialisti v Avstriji na delu proti Dollfusovemu režimu. V dnevih pred binkoštnimi prazniki so vprizorili avstrijski hitlerjevci celo vrsto napadov na železnice, mostove in javne zgradbe. Uradno poročilo navaja, da je bilo največ atentatov na železniške proge v okolici Dunaja in so pognali atentatorji z dinamitom v zrak enega od mostov pri Burkersdorfu. Vojaški oddelki so zasedli vso okolico omenjenega kraja, a krivcev niso mogli prijeti. V predmestju Innsbrucka je zletel v zrak železniški most in je bil promet s Salzburgom prekinjen. S pomočjo 6 peklenskih strojev je bilo izvedenih še več nadaljnjih napadov. Eksplozija dinamitne patrone v dunajskem Festspielhausu je napravila ogromno škodo in vsi, ki so bili v trenutku eksplozije v poslopju, so težje ali lažje ranjeni. Avstrijski hitlerjevci so pričeli na vsej črti skrbno zasnovano ofenzivo proti sedanjemu načinu vladanja na Avstrijskem.

Domače novice.

Smrt našega starega pisatelja. Na binkoštno nedeljo je preminul v Mariboru znani 70-letni pisatelj Josip Kostanjevec. Rodom je bil z Vipave. Študiral je učiteljsko in je bil v Ljubljani vadniški učitelj do upokojitve leta 1910. Po prevratu se je naselil v Mariboru. Cela desetletja je pridno sodeloval pri vseh leposlovnih slovenskih listih, dnevniki in pri Mohorjevi družbi. S svojimi deli je blagopokojni zaslužil, da ga ohrani slovenski narod v trajno hvaležnem spominu!

Birmanih je bilo letos v mariborski stolnici na binkoštno nedeljo 1189 otrok.

Utonil v Dravi. Dne 21. maja je utonil v Dravi med Mariborom in Mariborskim otokom 23-letni pekovski pomočnik Alfred Geiser.

Gospodarsko poslopje je pogorelo v Studenčih pri Mariboru dne 21. maja ob eni uri v noči posestniku Senekoviču v ulici Ob obrežju. Poginilo je več živine. Dve kravi so morali doklati. Škoda 70.000 Din.

Smrtna nesreča otroka. V Zgornji Bistrici je bila mati Antonija Vidmar na delu v tovarni. Dveletno Anico je čuval doma njen slaboumní brat. Ko je nesel stari materi na polje južno, je vzel s seboj otroka. Na povratu se je dekletce igralo ob potoku ter padlo v vodo, ki ga je odnesla v žleb. Nekaj časa je otrok kričal ter se držal za deske zleba, a slednjič ga je voda odnesla in so ga našli mrtvega v zbiralniku.

Ponovni številni požari na Dravskem polju. V Račah je uničil dne 18. maja ogenj gospodarsko poslopje posestnika Ivana Štanglerja, ki prebiva v Braunšvajgu pri Račah. Škoda 30 tisoč Din. V pozni noči sta pogorela posestnika Francu Šapecu v Selovcu hlev in hiša. Rešili so živino. Škodo cenijo na 90.000 Din. V vasi Jiršovci v župniji Sv. Urbana pri Ptujju je pogorela domačija posestnika ter župana Jožefa Zelenika. Ogenj se je razširil tudi na sosedne vinčarije Alojzija Petriča ter Alojza Lovreca. Gašenje je bilo onemogočeno zaradi pomanjkanja vode. 60.000 Din znašajoča škoda je kriča le deloma z zavarovalnino.

Bogat vlomilski plen. V noči na 19. maja je bil izvršen od neznancev v Trbovljah v cementarno vlom. Vlomilci, katerim so morale biti dobro znane razmere, so se lotili kovčeka, v katerem je bil denar za delavske mezde, in so odnesli do 100.000 Din.

Strelna zažgala gospodarsko poslopje. Na Viču pri Ljubljani je zanetil udar strele gospodarsko poslopje, last g. R. Zalokerja. Zgorela je tudi 10.000 kg sena. Škoda 35.000 Din.

Velika železniška nesreča. Dne 21. maja na večer je zavozil pri Slavonskem Brodu vlak